

El dia començà com un somni ...

El dia començà com un somni. Tots dos sabien que el Balcó, era el seu balcó. Havien gaudit d'estones de converses, de petons fugissers, buscats i trobats, fins i tot alguns robats. Mans entrellaçades, a vegades amb força, a vegades amb la més tendra de les tendreses. Fins i tot, algun dia que tenien l'esperit encara més agosarat s'havien fet una abraçada, mirant al mar, mirant de reüll la Rambla, i sempre tocant ferro, estaven molt a gust dins el seu món.

Però feia anys que no és veien, tot i saber que estaven, dos amics enamorats sabien que les seves vides eren com els rails del tren, estan tan junts i tan a prop, en paral·lel, però que no es podien ajuntar.

El tren just sortia de l'estació, i com en un viatge impossible ell li digué, acaronent-li l'espatlla i fent-li un petó dolç, tan dolç com el seu primer petó una nit de Sant Pere ... com estàs? Ella intuïa que ell estava al seu voltant, molt a prop, el sentia, perquè tots dos compartien un flux de pensaments tan profunds, que sabien que un matí es retrobarien de nou al Balcó. No calien paraules, els ulls tan clars d'ella, espurnejant, plens de joia és trobaren amb els d'ell, més serens potser, però també és cert que els batecs del seu cor li feien tremolar l'ànima.

S'ho digueren tot en un instant...

Que sorneguera n'és la Vida oi? Ell, amb un somriure de primavera, d'adolescent, que deixava enrera una hivern ben fred, ple de tremolors però albirant aquella llum tan de Tarragona, després d'una bona tronada i mullada d'aigua de pluja, de sobte li digué:

Et vull dedicar un dia sencer de la meva vida, i fruit-lo amb tu, et sembla bé?

Amb una carícia d'ella en va obtenir l'assentiment, segueix-me doncs, ... anem a la platja a gaudir d'una primer bany? Ja saps, un dia et vaig dir que era la banyera més gran i meravellosa que podries tenir ... i gaudir.

És varen banyar nus, jugant amb les ones, l'escuma i els seus cossos atrevits cada cop s'anaven atansant més, tot recordant, encara avui després de molts anys, la primera vegada que ella sense embuts, però amb un cert toc de poruguesa ho va fer.

Et sento més viva i lliure que mai li va dir, i només volia abraçar-la, sentir-la, i finalment ella va cedir, sense sentir-se imposada, tot el contrari, ella també volia compartir aquell moment. I avui, com repetint el mateix joc, varen sentir les mateixes sensacions, nus, abraçats, aquell frec de pell contra pell, aquells pits meravellosos que poc a poc és començaven a encendre de delit, aquells mugrons, i uns llavis que és besaven plens tan de salabor com de passió.

Part Alta...

Una passejada recorreguda tantes vegades, descobrint nous portals, carrerons, llocs on els seus petons estaven lliures de mirades, moments per guardar en una capsa al magatzem de les coses bones de la Vida. Ell li ensenyà a mirar al aire, a aixecar el cap, perquè tot sovint podien descobrir detalls arquitectònics, balcons, fins i tot terrats amagats als ulls de la gent on podien inventar-se un conte, un conte ple de petons, tan dolços com desfermats, perquè ells eren això, raó i passió, vehemència i sentit comú. Déu, com s'estimaven ...

La passejada els portà fins la Plaça de la Font, aquella plaça que molta gent no sap que hi havia un pou d'aigua, primer romà i després medieval? Si més no medieval, n'estic segur, com segur estic d'haver-lo vist brollar, en un temps on la manca d'aigua de boca era ben palesa a la ciutat, i la gent anava a omplir les garrafes a qualsevol font de les rodalies, i fent cua, per exemple a la Font de l'Oliva, o als pobles del voltant, us be a la memòria, oi? I no fa tant ...

El Serrallo ...

Ramblejant, camí cap al Serrallo, perquè si bé els cossos estaven servits en l'aspecte físic i emocional, els hi calia fer una menja ben deliciosa.

El peix de les nostres aigües, un restaurant petit, acollidor, ple d'un caliu especial, un lloc que era el seu. Aquí havien viscut moments molt íntims, xerrades sense pors ni falses promeses, converses que volien encara més refermar aquella amistat tan especial.

Primer, i ben de gust, varen demanar un vermut com Déu mana. Unes bones escopinyes – ell en deia berberetxus, era tossudot, i provocador, i li feia gràcia discutir amb ella, era un polze, un polze que els donava vida- unes patates fregides, bé, com dèiem a casa, de xurrero, què quan era un jovenet anava a comprar a la Rambla, cantonada carrer Canyelles - ara es venen monedes, postals antigues i andròmines de bon molt gust per cert, anxovetes de l'Escala, eiiii, unes olives farcides meloses però fortes de carn, quatre seitons amorosits amb un vinagre dolç i un punt de sal... i es clar, no podia faltar la salsa Espinaler. I aquell vermut, amb temperament, dolç però amb un toc amarg,

amb un gust abel·lotat, i un petó ple de desig, un desig que més tard és faria realitat.

Es varen deixar portar per uns tastets plens d'aroma de mar, els hi agradava sentir el gust d'uns regals plens de textures, perfum i sensacions, tan propers com uns llavis molsosos que es miraven, tanmateix com és besaven i llepaven quan és feien un bany nus a la platja, cossos abraçats, mirades sense prejudicis ni vergonyes, tot just mirant a l'horitzó quan un sol vermell, inflammat com ells mateixos els hi deia bon dia.

És varen ensalivar tot fen un assortiment de cloïsses, uns musclos de roca, un grapat ben generós de gambes vermelles de Tarragona, dolces de carn i ben salades alhora amb una sal gruixuda i potent, uns llagostins ben trempats, unes navalles petites però intenses de gust, dues garroines, plenes de l'essència del mar, no podien faltar a la festa els gadagancs cambrilencs, lluïts, tot just saltejats ... quin plaer gustatiu, i tot això servit amb simpatia, certa complicitat i en un entorn agradable, els seus pensaments anaven més enllà dels postres. No podia faltar un arròs caldós amb llamàntol, que ell va suggerir que portés també galeres, gran encert per cert, aquell toc diferent que va deixar descol·locat una mica al cuiner. Un cava rosat, trepat, de la Conca de Barberà acabà d'ensulsiar un àpat tan sensual com meravellós.

No els hi podia faltar la xocolata de postra, amarga, intensa, i ... sí, ben amarada de Chartreuse, tan de verd com de groc, perquè els dos eren això, aquesta barreja que tan els unia, els feia diferents, i a la vegada els feia créixer com a persones, i perquè no dir-ho, com a personatges d'un conte. I es varen fer un petó, tan dolç com intens, i fins i tot diria que o bé sigui per la barreja tan saborosa de la xocolata amb el licor, o perquè ho sentien en el seu més seu, és regalaren sense vergonya una carícia molt íntima, tan íntima com plaent.

No podia faltar una passejada pel Serrallo, el sol escalfava sense molestar, era com un amic que sempre està, li notes el seu caliu però mai es fa enfarfegós, que t'estima, té cura de tu, saps que sempre està, però és fa fonedís quan creu que vols estar sol. Agafats de la ma, s'explicaven mil històries, de temps passats, moments presents viscuts amb una certa follia, i fins i tot gosaven fer plans de futur. Aquella llum, que ja els romans deien que convertia les pedres de la ciutat amb peces d'or, pedres del Mèdol, aquella llum els acarona els cors.

En un racó del passeig, asseguts i agafats, es deien paraules, es donaven petons i carícies que els feia sentir bé, els feia sentir units ara després de tants anys, més que mai, i vius.

La tarda avançava, els minuts com un rierol desfermat després d'una pluja tan intensa com vital, s'esmunyia de les seves mans. Sabien que la nit als seus

cors arribaria aviat, però és volien resistir. Volien culminar el dia amb un acte, tan especial com ple, tan ple com és el de donar-se l'un al altre. Ell tenia les claus de l'apartament d'un bon amic seu, a tocar de la Rambla. Tot i no saber quin destí tindria la seva trobada, sentia en el seu més íntim racó del seu cor que els seus cossos és retrobarien de nou. Feia temps, molt de temps, massa temps que es desitjaven de nou, i per fi s'havien retrobat.

Sense presses, però enjogassats, amarats de desig, però serens, és miraven als ulls, i en els seus ulls és reflectien els seus alés plens de vida, alés de plaer. Com un conte, però cert tanmateix, tenien una gran banyera, plena d'aigua tan calenta com perfumada, amb unes espelmes que donaven una dolçor especial a l'estança, una dolçor buscada i desitjada, eren ells i el seu mon, un mon tan real com dins d'un somni, perquè els somnis, de vegades són reals.

Les peces de roba de tots dos, s'esmunyien dels seus cossos, amb una certa parsimònia, poc a poc, lliscant i deixant nus totes aquelles parts que és volien besar...

L'escuma, el perfum, la llum tan suau i dos amics amants, amarats tan d'aigua com de plaer és sentien tot un mateix ésser. I s'estimaven, i és donaren l'un a l'altre, amb em millor de si mateixos. No us puc explicar els detalls, perquè formen part dels seus secrets, del seu més íntim, però cadascú és pot imaginar, de la millor manera que li plagui, com s'estimaren ...

Us puc dic però que la seva humitat li recordava l'olor a molsa tan sensual com fresca i salvatge després d'una pluja d'estiu, acompanyada d'una tronada valenta, curta però sense voler amagar el seu poder hipnòtic, la seva força ...

Després d'una tarda tan plena de tocs de follia, serenor, dolçor i sobretot d'un plaer tan intens viscuts entre dos amics que es desitjaven ... varen tornar al Balcó. La Lluna, còmplice dels seus moments els il·luminava, francament no calia, però ella gelosa volia compartir aquell moment, en el seu balcó, aquell que mira al Mar ...

I com tanmateix era, és van despertar d'un somni, perquè tot havia estat un somni, meravellós sí, però només un somni.